

МЕТОДОЛОГІЧНА КОМПОНЕНТА РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В УМОВАХ ІНФОРМАЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ ТА СТАЛОГО РОЗВИТКУ

METHODOLOGICAL COMPONENT OF REGULATING THE PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP DEVELOPMENT IN TERMS OF INFORMATION-INNOVATION ECONOMY AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT

У статті розглянута методологічна компонента, яка характеризує розвиток державно-приватного партнерства (ДПП) в умовах інформаційно-інноваційної економіки та сталого розвитку. Результати дослідження були отримані за наступними висновками: інноваційний розвиток державно-приватного партнерства розглядається у трьох напрямках за його: суб'єктами, технологічною основою, результатами; адаптування категорії розвитку до ДПП на рівні його логіки довело, що всі основні характеристики розвитку застосовні для ДПП та його учасників; зміни змісту, зміни зон відповідальності та зміни методології державного регулювання процесів розвитку обумовлені, у першу чергу, історичним розвитком економічної теорії; державне регулювання ДПП – це цілеспрямований адресний вплив держави на учасників економічних відносин; вплив інноваційного чинника через накопичення кількісних та якісних змін демонструють ознаки, виклики та тренди інноваційної економіки, напрямки її диверсифікації; парадигма сталого розвитку та її конкретизація на рівні цілей і завдань змінюють вектор економічного та сталого розвитку, функціонал, ціннісний та цільові складові регулювання ДПП.

Ключові слова: парадигма, компонента, держава, регулювання економіки, приватне партнерство, сталий, економічний, розвиток, інформаційно-інноваційна економіка.

В статье рассмотрена методологическая компонента, характеризующая развитие

государственно-частного партнерства (ГЧП) в условиях информационно-инновационной экономики и устойчивого развития. Результаты исследования были получены по следующим выводам: инновационное развитие государственно-частного партнерства рассматривается в трех направлениях по его: субъектами, технологической основой, результатами; адаптации категории развития к ГЧП на уровне его логики показало, что все основные характеристики развития применимы для ГЧП и участников; изменения содержания, изменения зон ответственности и изменения методологии государственного регулирования процессов развития обусловлены, в первую очередь, историческим развитием экономической теории; государственное регулирование ГЧП – это целенаправленный адресное воздействие государства на участников экономических отношений; влияние инновационного фактора из-за накопления количественных и качественных изменений демонстрируют признаки, вызовы и тренды инновационной экономики, направления ее диверсификации; парадигма устойчивого развития и ее конкретизация на уровне целей и задач меняют вектор экономического и устойчивого развития, функционал, ценностную и целевые составляющие регулирования ГЧП.

Ключевые слова: парадигма, компонента, государство, регулирование экономики, частное партнерство, устойчивое, экономический, развитие, информационно-инновационная экономика.

УДК 334.01:330.1

Філіппова С.В.
д.е.н., професор,
директор Інституту бізнесу, економіки
та інформаційних технологій
Одеський національний політехнічний
університет
Малін О.Л.
к.ю.н., доцент кафедри обліку аналізу
і аудиту
Одеський національний політехнічний
університет

The influence of the paradigm of sustainable development on the value and target components of PPP regulation is decisive, because it changes the priorities of the state's vision of mechanisms and directions of PPP support in the direction and importance of the latter to achieve the Sustainable Development Goals. to rank or typologize PPPs depending on the importance of their impact on the achievement of the Sustainable Development Goals by addressing relevant national challenges. The main goal of this paper is to study the methodological component of regulating the development of public-private partnership in terms of information and innovation economy and sustainable development. The study used a theoretical and methodological approach, because Public regulation of both economic processes and activities, and development processes, forms the mechanisms of legal, administrative, economic influence. This definition simplifies the understanding of the essence of state regulation in general and in relation to public-private partnership. In conclusion, we can conclude that the regulation of PPP development in the information and innovation economy requires a change in its goals, values, methods, mechanisms and tools to simultaneously ensure: achieving sustainable development goals in terms of comprehensive solutions to its national challenges; development of PPP on an innovative technological basis and digital technologies of the last generations in the direction of the complex decision of social and economic problems of a society of national and planetary scale. Changes in the content, changes in areas of responsibility and changes in the methodology of state regulation of development processes are due primarily to the historical development of economic theory, which differently interprets areas of responsibility for development regulation – from their complete absence to full coverage. Discussions are still ongoing and will continue as changes continue. Sustainable development in the traditional and information economy is a compromise between the goals of economic development, the environment and society, which provide industrial technologies. In the transition to the information and innovation economy and further to the knowledge economy, it will be provided by breakthrough innovative technologies, 6G digital technologies and acquired knowledge.

Key words: paradigm, component, state, economic regulation, private partnership, sustainable, economic, development, information and innovation economy.

Постановка проблеми. Тлумачення розвитку будь якого конкретного об'єкту повинне не тільки корелювати з правовим полем, що врегульовує відповідні процеси, а й враховувати набуття суспільством нових знань та якісні зміни реалій життя та середовища. Тому адаптування поняття розви-

тку до ДПП зроблено з врахуванням ознак інноваційності та логіки розвитку.

Вплив парадигми сталого розвитку на ціннісний та цільову складові регулювання ДПП є визначальним, оскільки він змінює пріоритети бачення державою механізмів та напрямків підтримки ДПП

саме за спрямованістю та вагомістю останніх для досягнення Цілей сталого розвитку, обумовлює ранжування за вірогідністю досягнення Цілей сталого розвитку, яке висвітлює стартові умови для ранжування або типологізації ДПП в залежності від вагомості їх впливу на досягнення Цілей сталого розвитку шляхом вирішення відповідних національних завдань. Можна узагальнити, що парадигма сталого розвитку та її конкретизація на рівні цілей і завдань змінюють вектор економічного розвитку, функціонал, ціннісну та цільові складові регулювання ДПП.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

При характеристиці змісту державного регулювання науковці акцентують на нормативній, динамічній та системній основі регулювання розвитку, а спробу поєднати це зроблене Господарським кодексом України (стаття 5), надаючи визначенню прикладного характеру. Державне регулювання як економічних процесів та діяльності, так і процесів розвитку, формує механізми правового, адміністративного, економічного впливу. Таке визначення спрощує розуміння сутності державного регулювання взагалі та відносно державно-приватного партнерства. Його також частково використовують міжнародні агентства та світові офіційні установи: Генеральна Ассамблея ООН, Світовий банк, Європейський Парламент, Європейський Економічно-соціальний комітет, а також є тотожним із працями багатьох вітчизняних та іноземних вчених: Базилевич В.Д. [1], Бондар Н.М. [2], Дубок І.П. [3], Заскалкін А.С. [4], Колот А.М. [5], Кошарний В.О., Косач І.А. [6], Круглов В.В. [7], Наумов Д.Ю., Павлюк К.В. [8], Павлюк С.М., Поплавська О.М. [9], Постніков В.С. [10], Сідуняк О.В. [11], Сімсон О.Е. [12], Узунов Ф.В. [13] та Філіппов В.Ю. [14]. Але ключовим аспектом є те, що часткове використання не є повним, саме тому питання регулювання розвитку державно-приватного партнерства в умовах інформаційно-інноваційної економіки та сталого розвитку потрібно розкривати за допомогою саме методологічної компоненти.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження методологічної компоненти регулювання розвитку державно-приватного партнерства за умовами інформаційно-інноваційної економіки та сталого розвитку.

Виклад основного матеріалу дослідження. Інноваційний розвиток державно-приватного партнерства розглядається у трьох напрямках за його: а) суб'єктами, б) технологічною основою, в) результатами. Відносно суб'єктів ДПП – це їх незворотній економічний розвиток з ознаками інноваційності. Інноваційний розвиток для підприємства – бізнес-партнера ДПП – це незворотний перехід його підсистем в новий стан на основі змін, проведених шляхом інноваційних перетворень або застосування інновацій, які спричиняють нові властивості,

посилюють здатність опиратися впливу негативних факторів. Інноваційний розвиток ДПП для держави – це результативне функціонування ДПП як інтегрованої соціо-еколого-економічної системи з встановленими інноваційними параметрами та вимогами, що забезпечує визначений час збалансовану динамічну рівновагу між її компонентами та спричиняє інноваційні зміни в економіці, виробництві, суспільстві. Відносно технологічної основи ДПП – інноваційний розвиток втілюється у розробку та/або застосування бізнес-партнером ДПП високотехнологічних інноваційних технологій при здійсненні виробничої/іншої діяльності в межах проекту ДПП. Не йдеться про інноваційний розвиток організаційно-правових форм державно-приватного партнерства. Відносно результатів ДПП – це забезпечення інноваційної спіралі розвитку, що виступатиме основою розвитку економіки в цілому, її секторів, суспільства, вирішення національних завдань сталого розвитку.

Адаптування категорії розвитку до ДПП на рівні його логіки довело, що всі основні характеристики розвитку застосовні для ДПП та його учасників. Можливості до самостійного руху протягом змін простежуються для ДПП як внутрішні можливості його учасників, договір ДПП обмежує їх лише відносно дій стосовно свого об'єкту. Зміни зовнішніх явищ під впливом внутрішніх протиріч ДПП враховує у тактиці управління об'єктом ДПП в рамках його договору, додаткових угодах. Зовнішні фактори є причиною модифікації ДПП, що проглядається у розвитку організаційно-правових форм, коригуванні регуляторного впливу на процес створення та здійснення ДПП. Домінують свідомі цілеспрямовані перетворення об'єкта розвитку, саме для цього створюється ДПП, це є його головною ідеєю. Часова безперервність гарантується терміном договору ДПП, являючись однією з головних ознак державно-приватного партнерства. Спіраль руху є основою розвитку ДПП як організаційно-правової форми та організаційно-економічного механізму розвитку національної економіки.

Об'єктом державного регулювання виступають умови, процеси, відносини, елементи і сектори економіки, ефективно функціонування яких не забезпечує ринковий механізм. Враховуючи це, а також авторське визначення ДПП через систему організаційно-правових і економічних відносин і результати адаптування поняття розвитку, можна стверджувати, що регулювати розвиток ДПП можна у кількох напрямках: а) організаційно-правові та економічні відносини ДПП; б) загальне інституційне забезпечення розвитку ДПП; в) розвиток фінансових механізмів ДПП; г) державна підтримка інфраструктурних проектів ДПП із залученням до підприємств малого та середнього бізнесу.

Узагальнюючи наведене, можна вважати, що державне регулювання уявляє собою систему

форм, методів та напрямів для цілеспрямованого впливу суб'єктів державного управління у законодавчий, виконавчий і контрольний спосіб на суспільно-економічні відносини, процеси, окремі об'єкти. Воно упорядковує їх дії та поведінку, дозволяючи досягти встановлену мету та вирішувати соціально-економічні завдання.

Зміни змісту, зміни зон відповідальності та зміни методології державного регулювання процесів розвитку обумовлені, у першу чергу, історичним розвитком економічної теорії, яка по-різному трактує зони відповідальності регулювання розвитку – від їх повної відсутності до повного охоплення. Дискусії тривають досі та будуть тривати надалі, оскільки зміни тривають постійно. Ці зміни мають не лише загальнотеоретичне значення для усвідомлення нових економічних реалій та дії об'єктивних законів, а й прикладний вплив, оскільки впливають на методи, механізми, інструментарій та організаційно-правові форми регулювання розвитку окремих об'єктів (процесів, економічних відносин тощо). Зміни сьогодні настільки швидкі, що умовно кажучи, всі наукові дослідження методології старіють ще до моменту їх оприлюднення.

Структурні зміни кінця XX – початку XXI ст. спричинили парадигмальні зміни економічного розвитку, тобто зміни логіки та складності розвитку і суспільних перетворень, які народжують нову людину та, відповідно новий формат економіки. Парадигмальні зміни обумовили процеси глобалізації та фінансизації, інформатизації та цифровізації, інтелектуалізації, креативізації та соціалізації розвитку відносин, процесів і структур, ускладнені технологічним розвитком національних економік, а також спричинену ними зміну суспільних цінностей, джерел формування ресурсів та екологічної бази розвитку. Можна стверджувати про дворівневість парадигмальних змін – процесну та ціннісно-ресурсну. Державне регулювання економіки підпадає під вплив зміни парадигми економічного розвитку, тому повинне врахувати її наслідки. Для цього держава змінює функціонал арбітра, законодавця та гаранта дотримання законів і правил, додаючи до нього ініціювання структурних перетворень, створення суспільних благ, соціальне партнерство тощо. На основі зміни відносин конфігурація трикутника «суспільство – держава – бізнес» теж змінюється: замість адміністративного обмеження виникають та закріплюються, а з часом модернізуються, горизонтальні зв'язки співпраці та партнерські форми взаємодії його учасників у процесі забезпечення розвитку. Їх обмежує відсутність або стимулює наявність універсального порядку побудови системи державного регулювання та перешкоди або сприятливі умови у конкретній країні: а) розвиненість ринкових відносин та механізмів; б) теоретичний базис врахування

парадигмальних змін; в) економічна доцільність монополізації та конкуренції.

Обґрунтування впливу зміни парадигми економічного розвитку на регулювання ДПП довело, що усталилася основна світова тенденція розвитку – зміна типу та форматів економіки. Йдеться про заміну сировинної та індустріальної економіки економікою знань, що джерелом розвитку бачить інтелектуальні ресурси, наукоємні та інформаційні технології. Це впливає на потреби суспільства, цілі держави, цілі державного регулювання економіки та її окремих сфер, а також на інтереси бізнесу, який у ДПП виступає у статусі приватного партнера. Логіка розвитку суспільства та його економіки вказує на паралельно-послідовний характер розвитку, а ускладнення його завдань для ефективного регулювання ДПП вимагає нових форм взаємодії держави і бізнесу, сприятливих національному і світовому сталому розвитку шляхом системного вирішення його завдань, досягнення цілей, а не лише адекватних умовам певного етапу розвитку економіки та суспільства (технологіям, ресурсам і механізмам).

Державне регулювання ДПП – це цілеспрямований адресний вплив держави на учасників економічних відносин, що виникають і закріплюються договором ДПП, який воно відзеркалює у нормативно-правових регуляторних актах техніко-технологічного, економіко-організаційного та іншого характеру, спрямованих на створення потрібних умов, відносин або механізмів для започаткування, здійснення, розвитку та завершення (закриття) ДПП, тобто на протязі його повного життєвого циклу. Воно має два важливі напрями впливу: а) організуючий вплив власне на ДПП, що упорядковує відносини його партнерів у форматі системи правил поведінки, реагування та відповідальності кожного партнера ДПП (держава, приватний партнер або партнери, суспільство), обмеження ринкової діяльності ДПП, його підтримці, контролюванні діяльності та результатів; б) вибудова конкурентного середовища ДПП та вбудовування його відносин у систему суспільних відносин.

Методологічно державне регулювання ДПП спирається на підходи, принципи та логіку управління національним соціально-економічним розвитком та його регулювання. Методологічні підходи та економічні засади регулювання розвитку ДПП набули суттєвих змін внаслідок парадигмальних змін економічного розвитку. Останні вплинули на ціннісну, цільову, ресурсну та інструментальну складову державного регулювання взагалі та державного регулювання ДПП зокрема. Цей вплив має дворівневий характер, внаслідок дворівневості парадигмальних змін, які угруповані як процесні та ціннісно-ресурсні. Розроблена логічна схема систематизації методологічних підходів та економічних засад регулювання розвитку дер-

жавно-приватного партнерства демонструє ієрархію впливу зміни парадигми економічного розвитку на державне регулювання економіки та на регулювання ДПП. Вплив державного регулювання на становлення та розвиток ДПП повинен відображувати парадигмальні зміни у обов'язковому регулюванні всіх економічних процесів та сфер, що певним чином впливають на політику розвитку сфери ДПП.

Головуючу роль серед складових державного регулювання взагалі та державного регулювання ДПП зокрема, займають ціннісна та цільова складові, які спричиняють виклики та висувають нові вимоги до ресурсної бази та інструментального забезпечення, підпадаючи під вплив революційних (парадигмальних) та еволюційних (накопичувальних) змін. Тому вони постійно оновлюються, а їх структура та подання модернізуються під впливом багатьох чинників. Найбільш вагомими чинниками є інноваційний процес, цифровізація та сталий розвиток. Запропоноване еволюційно-синергетичне бачення чинників впливу на зміну ціннісної та цільової складових регулювання ДПП полягає в ідентифікації самостійного та спільного впливу шляхом ретроспективного аналізу їх нелінійності руху та розвитку, стійкості структури та функціоналу, відкритості впливам, ієрархічної підпорядкованості, а головне – вагомості для ціннісної та цільової складових регулювання ДПП.

Зведена характеристика впливу цифровізації, інноваційного та сталого розвитку на ціннісну і цільову складові регулювання ДПП довела, що інноваційний, цифровий і сталий розвиток є ключовими чинниками, що спричиняють зміни цільового блоку регулювання розвитку державно-приватного партнерства, які потрібно враховувати та на які доцільно спиратися при регулюванні розвитку ДПП. Кожен з них прямо або опосередковано (через технологічну основу) впливає на зміну ціннісної та цільової складових регулювання ДПП. Проте їх вплив суттєво відрізняється: якщо інноваційний чинник забезпечує цільову складову новими об'єктами ДПП, сталий розвиток визначає його цільову орієнтацію та цінності, то цифровізація впливає не лише на бізнес як на множину потенціальних приватних партнерів ДПП, а й на кінцевого споживача, який прагне зручно отримати максимум послуг за меншу вартість, хоча не завжди для цього є технології, механізми та регуляторна основа.

Накопичення кількісних та якісних змін цифровізації, інноваційного та сталого розвитку, здатних вплинути на ДПП, демонструють такі процеси як: а) тренди інноваційної економіки, її диверсифікація як рух до інформаційно-інноваційної економіки; б) революційні зміни цифровізації, виникнення нового джерела доходу (математичних розрахунків та моделей), а також економічне зростання

на їх основі як активатори створення нових умов, сегментів, сфер та об'єктів ДПП; в) кардинальні зміни цілей, цінностей, функціоналу, технологічної основи виробничої та управлінської системи ДПП. Стан регуляторного забезпечення цифровізації, інноваційного та сталого розвитку можна визначити як недостатній, ускладнений множинністю завдань з гармонізації європейського та національного законодавства, значної кількості регуляторних актів, жорсткими часовими рамками, необхідністю одночасного системного формування регуляторної бази за багатьма напрямками, що збільшує вірогідність затримки узгодження змін.

Вплив інноваційного чинника через накопичення кількісних та якісних змін демонструють ознаки, виклики та тренди інноваційної економіки, напрямки її диверсифікації. Їх систематизація, а також характеристика впливу інноваційного процесу на ціннісну та цільову складові регулювання ДПП, подана через інноваційний розвиток, довела, що функціонал ДПП змінюється під впливом трендів інноваційного процесу та обумовлених цим якісних змін, які, впливаючи на характер його розвитку, стійкість структур та функціонал, ієрархічну підпорядкованість, змінюють ціннісну та цільову складові регулювання ДПП. За умов прискореного інноваційного розвитку та диверсифікації інноваційної економіки останніх часів цілі ДПП мають зміщуватися у бік комплексності вирішення соціально-економічних проблем суспільства шляхом використання новітніх технологій та їх розповсюдження, залучення до партнерства, окрім бізнесу, представників освітньо-наукової сфери. Цінністю має стати комплексність вирішення соціально-економічних проблем в межах одного партнерства, можливість його подальшого розвитку, інноваційність технологічної основи.

Накопичення кількісних та якісних змін цифровізації демонструють: економічне зростання, глобалізація, виникнення та розповсюдження проривних технологічних змін інфокомунікацій та телекомунікацій на макро- та макрорівнях та їх стратегічний вплив на суміжні галузі та сфери діяльності. Вплив змін технологічної основи телекомунікацій та інфокомунікацій на їх ринки, бізнес-середовище та технологічні можливості ДПП можна охарактеризувати як визначальний. Зміна технологій не лише збільшує економічну ефективність застосування мереж та комунікацій, а й призводить до змін їх стратегічного бачення, що відшукує та висвітлює нові можливості, щоб створити нові об'єкти партнерства держави і бізнесу. Цифровізація має всі підстави виступати платформою соціально-економічного розвитку та економічного зростання всіх секторів економіки, стрімко їх змінюючи. Вона здатна створити та створює нові сегменти і галузі, дозволяючи, за умови чітко відпрацьовано гармонізованого регуляторного впливу,

ефективно та швидко зростати бізнесу, розвивати партнерські стосунки з державою. Вона створює сприятливі технологічні, організаційні, економічні та соціальні умови для діяльності всіх партнерів ДПП, запроваджуючи нові об'єкти партнерства, нові технології вирішення соціально-економічних проблем суспільства, водночас прискорюючи інформаційний обмін, комунікації та швидкість прийняття рішень.

Функціонал та технологічна основа регулювання ДПП змінюється під впливом одночасного надшвидкого горизонтального та вертикального розвитку інфокомунікацій і діджитал технологій та обумовлених ними якісних змін всіх сфер життя суспільства, у т.ч. економічної, які, впливають на технологічну основу та інфраструктури ДПП, дозволяючи змінити цільову та зобов'язуючи адаптувати ціннісну складову регулювання ДПП. За умов цифровізації цілі ДПП мають бути підкріплені створенням або використанням існуючої цифрової інфраструктури, яка здатна забезпечити комплексність, якість та швидкість вирішення соціально-економічних проблем суспільства. Ціннісна складова цифровізації близька до визначення її для інноваційного чиннику – це комплексність вирішення соціально-економічних проблем в межах одного ДПП, можливість його подальшого розвитку за рахунок діджиталізації технологічної основи.

Парадигма сталого розвитку та її конкретизація на рівні цілей і завдань змінюють вектор економічного розвитку, функціонал, ціннісну та цільову складову регулювання ДПП. Накопичення кількісних та якісних змін парадигми сталого розвитку демонструють: а) набуття вагомості ціллю «сталість», яка декларує постійне збереження незмінного природних ресурсів (їх складу і величини) за будь-яких обсягів та шляхів розвитку людської життєдіяльності; б) модернізація змісту парадигми на рівні уточнення цілей та завдань внаслідок зростання свідомості суспільства, держави та бізнесу, розвитку технологій їх досягнення. Сталий розвиток у традиційній та інформаційній економіці – це компроміс між цілями розвитку економіки, довкілля і суспільства, які забезпечують індустріальні технології. При переході до інформаційно-інноваційної економіки та надалі до економіки знань, його забезпечуватимуть проривні інноваційні технології, цифрові технології 6G та набуті знання.

Висновки з проведеного дослідження. Як висновки, можна підсумувати, що регулювання розвитку ДПП в умовах інформаційно-інноваційної економіки потребує зміни своїх цілей, цінностей, методів, механізмів та інструментів для одночасного забезпечення: а) досягнення цілей сталого розвитку у площині комплексного вирішення його національних завдань; б) розвитку ДПП на інноваційній технологічній основі та цифрових технологій останніх поколінь в напрямку

саме комплексного вирішення соціально-економічних проблем суспільства національного та планератного масштабу.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Базилевич В.Д. Сучасна економічна теорія: у пошуках нової парадигми. *Вісник КНУ ім. Т.Г. Шевченка. Серія: Економіка*. 2013. № 146. С. 5-7.
2. Бондар Н.М., Кошарний В.О. Сутність механізму державно-приватного партнерства та його місце у підтримці розвитку туризму в Україні. *Економіка та управління на транспорті*. 2015. № 1. С. 30-34.
3. Дубок І.П. Сутність та особливості державно-приватного партнерства. *Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України*. 2014. Вип. 2. С. 139-149.
4. Заскалкін А.С. Теоретико-методологічні основи взаємодії держави та приватного сектора у вирішенні суспільно значущих завдань. *Теорія та практика державного управління*. 2015. № 3 (50). С. 70-76.
5. Колот А.М., Поплавська О.М. Держава і бізнес: новітні тенденції взаємодії та забезпечення стійкого розвитку. *Соціально-трудові відносини: теорія та практика*. 2016. № 2. С. 8-15.
6. Косач І.А. Державно-приватне партнерство в контексті системно-синергетичної парадигми. *Проблеми і перспективи економіки та управління*. 2015. № 2. С. 49-55.
7. Круглов В.В. Ризики проектів державно-приватного партнерства. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія : Державне управління*. 2018. № 2, Т. 29 (68). С. 87-91.
8. Павлюк К.В., Павлюк С.М. Сутність і роль державно-приватного партнерства в соціально-економічному розвитку держави. *Наукові праці КНТУ. Економічні науки*. 2010. № 17. С. 10-19.
9. Поплавська О.М. Трансформація моделі взаємодії держави та бізнесу. *Економіка і організація управління*. 2016. № 2 (22). С. 181-187.
10. Постніков В.С. Перспективні напрямки взаємодії органів державного управління з бізнесом в питаннях регулювання якості життя. *Mechanismus der nachhaltigen entwicklung des wirtschafts systems formation : [Monograph]*. Nurnberg: Verlag SWG imex GmbH, 2014. Vol. 1. С. 133-138.
11. Сідуняк О.В. Державно-приватне партнерство у соціальній сфері: механізм узгодження інтересів держави, бізнесу і суспільства. *Вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту. Економічні науки*. 2014. № 4. С. 61-67.
12. Сімсон О.Е. Правова модель приватно-публічного партнерства в інноваційній сфері : Монографія. Х. : Право, 2013. 448 с.
13. Узунов Ф.В. Формування ефективних інструментів реалізації державно-приватного партнерства України. *Актуальні проблеми державного управління*. 2015. № 1. С. 167-175.
14. Філіппов В.Ю. Принципи політики переходу України до сталого розвитку. *Вісник Хмельницького національного університету. Серія Економічні науки*. 2018. № 3, Т.3. С. 236-242.

REFERENCES:

1. Bazilevich, V.D. (2013). Suchasna ekonomichna teoriia: u poshukakh novoi paradyhmy [Modern economic theory: in search of a new paradigm]. *Visnyk KNU im. T.H. Shevchenka. Seriya: Ekonomika*. № 146, pp. 5-7. (in Ukrainian).
2. Bondar, N.M. and Kosharny, V.O. (2015). Sutnist mekhanizmu derzhavno-pryvatnoho partnerstva ta yoho mistse u pidtrymsti rozvytku turyzmu v Ukraini [The essence of the mechanism of public-private partnership and its place in supporting the development of tourism in Ukraine]. *Ekonomika ta upravlinnia na transporti*. № 1. pp. 30-34. (in Ukrainian).
3. Dubok, I.P. (2014). Sutnist ta osoblyvosti derzhavno-pryvatnoho partnerstva [The essence and features of public-private partnership]. *Zbirnyk naukovykh prats Natsionalnoi akademii derzhavnoho upravlinnia pry Prezidentovi Ukrainy*. Vol. 2, pp. 139-149.
4. Zaskalkin, A.S. (2015). Teoretyko-metodolohichni onovy vzaiemodii derzhavy ta pryvatnoho sektora u vyrishenni suspilno znachushchykh zavdan [Theoretical and methodological updates of the interaction between the state and the private sector in solving socially significant problems]. *Teoriia ta praktyka derzhavnoho upravlinnia*. № 3 (50), pp. 70-76. (in Ukrainian).
5. Kolot, A.M. and Poplavskaya, O.M. (2016). Derzhava i biznes: novitni tendentsii vzaiemodii ta zabezpechennia stiikoho rozvytku [State and business: the latest trends in cooperation and ensuring sustainable development]. *Sotsialno-trudovi vidnosyny: teoriia ta praktyka*. № 2, pp. 8-15. (in Ukrainian).
6. Kosach, I.A. (2015). Derzhavno-pryvatne partnerstvo v konteksti systemno-synerhetychnoi paradyhmy [Public-private partnership in the context of the system-synergetic paradigm]. *Problemy i perspektyvy ekonomiky ta upravlinnia*. № 2, pp. 49-55. (in Ukrainian).
7. Kruglov, V.V. (2018). Ryzyky proektiv derzhavno-pryvatnoho partnerstva [Risks of public-private partnership projects]. *Vcheni Zapysky Tavriiskoho natsionalnoho universytetu imeni V.I. Vernadskoho. Seriya: Derzhavne upravlinnia*, № 2, Vol. 29 (68), pp. 87-91. (in Ukrainian).
8. Pavlyuk, K.V. and Pavlyuk, S.M. (2010). Sutnist i rol derzhavno-pryvatnoho partnerstva v sotsialno-ekonomichnomu rozvytku derzhavy [The essence and role of public-private partnership in the socio-economic development of the state. Scientific works of KNTU]. *Naukovi pratsi KNTU. Ekonomichni nauky*. № 17, pp. 10-19. (in Ukrainian).
9. Poplavskaya, O.M. (2016). Transformatsiia modeli vzaiemodii derzhavy ta biznesu [The transformation of the model interacts with the state and business]. *Ekonomika i orhanizatsiia upravlinnia*. № 2 (22), pp. 181-187. (in Ukrainian).
10. Postnikov, V.S. (2014). Perspektyvni napriamky vzaiemodii orhaniv derzhavnoho upravlinnia z biznesom v pytanniakh rehuliuвання yakosti zhyttia [Promising areas of interaction between government and business in regulating the quality of life]. *Mechanismus nachhaltigen entwicklung des wirtschafts systems formation* : [Monograph]. Nurnberg: Verlag SWG imex GmbH. Vol. 1. pp. 133-138. (in Ukrainian).
11. Sidunyak, O.V. (2014). Derzhavno-pryvatne partnerstvo u sotsialnii sferi: mekhanizm uzghodzhennia interesiv derzhavy, biznesu i suspilstva [Public-private partnership in the social sphere: a mechanism for reconciling the interests of the state, business and society]. *Visnyk Chernivetskoho torhovelno-ekonomichnoho instytutu. Ekonomichni nauky*. № 4, pp. 61-67. (in Ukrainian).
12. Simson, O.E. (2013). Pravova model pryvatno-publichnoho partnerstva v innovatsiinii sferi [Legal model of public-private partnership in the field of innovation] : Monograph. H.: Pravo. 448 p. (in Ukrainian).
13. Uzunov, F.V. (2015). Formuvannia efektyvnykh instrumentiv realizatsii derzhavno-pryvatnoho partnerstva Ukrainy [Formation of effective tools for the implementation of public-private partnership of Ukraine]. *Aktualni problemy derzhavnoho upravlinnia*. № 1. pp. 167-175. (in Ukrainian).
14. Filippov, V.Yu. (2018). Pryntsypy polityky perekhodu Ukrainy do staloho rozvytku [Principles of Ukraine's transition to sustainable development policy]. *Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu. Seriya Ekonomichni nauky*. № 3, Vol. 3, pp. 236-242. (in Ukrainian).

Filyppova Svitlana

Doctor of Economics, Professor,
Director of the Institute of Business, Economics and Information Technology
Odessa National Polytechnic University

Malin Oleksandr

PhD in Law, Associate Professor
Odessa National Polytechnic University

METHODOLOGICAL COMPONENT OF REGULATING THE PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP DEVELOPMENT IN TERMS OF INFORMATION-INNOVATION ECONOMY AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT

The influence of the paradigm of sustainable development on the value and target components of PPP regulation is decisive, because it changes the priorities of the state's vision of mechanisms and directions of PPP support in the direction and importance of the latter to achieve the Sustainable Development Goals. to rank or typologize PPPs depending on the importance of their impact on the achievement of the Sustainable Development Goals by addressing relevant national challenges.

The main goal of this paper is to study the methodological component of regulating the development of public-private partnership in terms of information and innovation economy and sustainable development.

The study used a theoretical and methodological approach, because Public regulation of both economic processes and activities, and development processes, forms the mechanisms of legal, administrative, economic influence. This definition simplifies the understanding of the essence of state regulation in general and in relation to public-private partnership.

In conclusion, we can conclude that the regulation of PPP development in the information and innovation economy requires a change in its goals, values, methods, mechanisms and tools to simultaneously ensure: achieving sustainable development goals in terms of comprehensive solutions to its national challenges; development of PPP on an innovative technological basis and digital technologies of the last generations in the direction of the complex decision of social and economic problems of a society of national and planetary scale.

Changes in the content, changes in areas of responsibility and changes in the methodology of state regulation of development processes are due primarily to the historical development of economic theory, which differently interprets areas of responsibility for development regulation – from their complete absence to full coverage. Discussions are still ongoing and will continue as changes continue. Sustainable development in the traditional and information economy is a compromise between the goals of economic development, the environment and society, which provide industrial technologies. In the transition to the information and innovation economy and further to the knowledge economy, it will be provided by breakthrough innovative technologies, 6G digital technologies and acquired knowledge.

The interpretation of the development of any particular object should not only correlate with the legal field that regulates the relevant processes, but also take into account the acquisition of new knowledge by society and qualitative changes in the realities of life and environment. Therefore, the adaptation of the concept of development to PPP is made taking into account the signs of innovation and logic of development.

These changes are not only of general theoretical significance for understanding the new economic realities and the action of objective laws, but also applied impact, as they affect the methods, mechanisms, tools and organizational and legal forms of regulating the development of individual objects (processes, economic relations, etc.). Changes today are so rapid that, relatively speaking, all scientific research on the methodology is aging before they are published.